

Artist Statement

Marit Roland

Jeg jobber med en serie arbeider kalt «Paper Drawings» som er en forlengelse av min tidligere tradisjonelle tegnpraksis. De prosessuelle stedsbaserte installasjonene danner skulpturelle tegninger i rom og er en forskyvning av papirets rolle i et tegneunivers. Verkene har tredimensjonal form med skulpturelle trekk, men jeg fastholder at dette er tegning.

Arbeidene mine er en undring, fordypning og utfordring av tegnebegrepet hvor jeg prioriterer en fysisk og materiell opplevelse fremfor et tydelig og konkret språk. Jeg forholder meg til tegning som handling og idé kontra tradisjonell teknikk. Streken min manifesteres gjennom fysiske handlinger med romlig karakter, i motsetning til strek som todimensjonal linje på papir. Jeg tegner med isteden for på papiret.

Med en fenomenologisk tilnærming oppstår det en indre dialog mellom visningsstedet og meg selv, og jeg tar stilling til hva verkene mine kan spille opp mot, tilføye eller fortelle om stedet de skapes i. *Paper Drawings* tar derfor utgangspunkt i enten den respektive arkitekturen, rommets små detaljer som f.eks en stikkontakt, eller gjenstander som er mer eller mindre bevisst plassert i utstillingslokalet. Jeg begynner deretter å tegne i rommet; noen ganger på veggen, andre ganger på gulvet eller i pleksiglass bokser. Hver bevegelse er med på å skape verkene, fra kaotiske slåsskamper hvor papiret nesten brister, til stødige repetitive handlinger. Fra store installasjoner som er preget av høyt fokus og repetisjon til mindre øyeblikkstegninger der kraften fra et enkelt håndtrykk bestemmer tegningens form.

Det er en performativ og krevende prosess å sette opp et nytt verk på relativt kort tid. Jeg har ingen arbeider i reserve om noe skulle gå galt. Ved å jobbe på denne måten opplever jeg en ærlighet og sårbarhet jeg savnet da jeg i hovedsak drev med klassisk, figurativ tegning. Verkets tilblivelse og fragilitet er like stor bestanddel av verkene som hva man fysisk ser i utstillingsrommet.

Paper Drawings er forgjengelig og kan ikke flyttes på i sin helhet. Det kan lages på nytt, men vil aldri kunne vises identisk på to steder. Etter endt utstilling blir verket donert bort eller resirkulert, og papiret får et nytt liv etter sin tid som kunst. For meg oppstår det en ambivalens i det å gi slipp på noe som har krevd så stor dedikasjon. Jeg ser verkene tilintetgjøres, men opplever parallelt en stor frihet i det å jobbe på denne måten. Og jeg lar meg fascinere over at noe så trivielt som en papirrull kan bli verdifull, for deretter og bli nærmest ubetydelig igjen.